

Fifi Rademaker

UN KANTIKA NOBO

Kantika nobo mi ke kanta
ku palabra bieu,
den kua ta tende solo sobèrbè
bati riba fenst'í dak di kas di shon,
dal raka riba panamá ku sinta pretu,
kòrta sombra imposibel fo'i muray'í lus.

Kantika pa siñami

sinti plant'í pia di katibu kore klap
riba piedr'í stupi,
mira nochi hal'aserka tras dje nubianan kòrá,
sinti holó 'í trabou, konfó 'í karbon i asahar na flor
i tende leu ayá lamento líkido
di señorita wals k'a korumpí
kasta ku kueru.

Kantika pa kalmami,

kontami di kapstòk ku kashak'í kaki
pa nunca mas no bisti,
di mes'í awa ku garaf'í beter bèrdè
pa nunca mas no bebe,
di kampana muda kologá
ku nunca mas lo n' yama pa bin paga ple.

Kantika pa kòrdami

riba marka di sambarku ku bò'i luna hel
a balia nan doló pa deshogá
den tera ku ta mes koló
k'e sanger ku den dia ela chupa,
i duele dòf di defuntu karné
tapá ku plant'í man kubrí ku yaga.

Kantika pa spièrtami

di repente, maner'un bientu friu
k'a sagudí hamaka, pa mi mira
blank'í wowo di esnan k'a pasa kaba
den skur ta lombra rònt 'í mi,
i tende nan ta pensa pa mi tende
ku nan ke mi sǒn'un soño nobo.

Un kantika nobo, ku palabra bieu

ku ta siña nos kon huntu bira hende
k'a bini bei porfin ta ken nos ta
i ta kon bini nos a bir'asina,
k'a komprondé kon pordoná sin tin mester di lubidá,
i ku awor, den nos or'í mas trastorno
por sinti pas su brisa ta freska nos doló.

Fifi Rademaker

EEN NIEUW LIED

Met sleetse woorden wil ik een gloednieuw lied zingen. Ik wil horen hoe de hooghartige zon op het dakraam van het landhuis bonkt, de strooien Panamahoed met dat zwarte lint beroert, warse schaduwen uit de hellichte muren snijdt.

Laat het lied mij onderrichten.

Ik wil de voetzolen van de slaven de stenen stoep treden voelen opsnellen. Ik wil de avond achter de rode wolken vandaan zien komen, de geur van werk ruiken, van houtskool in het komfoor en van de bloeiende *asahar*. Ik wil de ijle weeklaag horen, heel in de verte, van een onbezoedelde wals die geleidelijk wordt ontmaagd door de *tambú*.

Laat het lied mij geruststellen.

Verhaal mij van kapstokken met kaki kleding die nooit meer wordt aangetrokken. Verhaal mij van dranktafels met karaffen groene rum die nooit meer wordt gedronken. Verhaal van de plantageklok die dood blijft hangen en nooit meer eist van de ambachtsslaaf zijn afdracht te voldoen.

Laat het lied voor mij herinneren.

Ik wil de afdrukken van de sandalen vasthouden, die, om het leed te verlichten, onder de gele maan gedanst hebben op de aarde die dezelfde kleur heeft als het bloed dat overdag werd opgezogen, en ik wil de doffe pijn van de *tambú* behouden, die wordt gesmoord door handpalmen met open wonden.

Laat het lied mij wakker schudden.

Plotseling, zoals een koude wind die de hangmat schudt, opdat ik de ogen van de geesten die al voorbijgegaan zijn in het donker om mij heen kan zien glinsteren, en hen hardop kan horen denken dat zij mij een nieuwe droom willen zien dromen.

Met sleetse woorden wil ik een gloednieuw lied horen.

Dat lied moet ons leren wie wij mensen zouden kunnen worden, moet ons eindelijk doen inzien hoe we zijn verworden. Dat lied moet ons leren hoe vergeven kan worden zonder te vergeten en dat wij nu, in het uur van onze grootste onrust, de tedere wind van de vrede kunnen voelen, die onze pijn verzacht.

Zo een lied wil ik horen.

Philip A. Rademaker, 'Un kantika nobo', in: Philip Rademaker, *Bos di Buriku*, Willemstad, Curaçao: z.n., 2000. p. 36-7; vertaling: Aart G. Broek en Lucille Berry-Haseth; ontleend aan *Christen Democratische Verkenningen*, (winter 2005), pp. 184-187.

Tambú : Een ton of vat waarover een schapen- of varkenshuid is gespannen, waardoor een trom ontstaat, die met de vingers en handpalmen wordt bespeeld. Het bescapelen van de tambú gaat samen met zang en dans, die eveneens de benaming tambú kunnen meekrijgen. Tambú kan verder nog verwijzen naar de (vroeger geheime) bijeenkomst of het feest waarop de tambú wordt bespeeld, gezongen en gedanst.